

ת"פ 55262/07/18 - המאשימה מדינת ישראל נגד ליאור בן נתן

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 55262-07-18 מדינת ישראל נ' בן נתן
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה מדינת ישראל
ע"י עוה"ד רונן גינגולד

נגד

הנאשם - ליאור בן נתן
ע"י עוה"ד גל וולף

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות כתב האישום, דימיטרי ריאבצ'ין (להלן: **המתלונן**) התגורר בבניין מגורים בתחומי העיר לוד (להלן: **הבניין**). בחצר הבניין הייתה בריכת דגים והיה חשד אצל דייר אחר בבניין בשם חיים שלטון (להלן: **חיים**) שאחד הדיירים סוגר את מערכת זרימת המים בבריכת הדגים.

2. ביום 17.7.18, בשעה 20:00, חיים ביקש מהנאשם סיוע בצפייה בסרטוני האבטחה שהיו בבניין וזאת על מנת לנסות לאתר מי סוגר את מערכת זרימת המים בבריכת הדגים. לאחר צפייה במצלמות, הבינו חיים והנאשם כי המתלונן הוא זה שסגר את מערכת המים.

3. בהמשך, המתלונן ואמו יצאו מהבניין ועת הבחין בו הנאשם, החל להתקרב לעברו ולצעוק "למה אתה רוצח את הדגים?". בתגובה, הדף המתלונן את הנאשם ממנו, ומיד לאחר מכן, הנאשם חבט בראשו של המתלונן אשר נפל על הרצפה. הנאשם המשיך לבעוט במתלונן בעודו על הארץ. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלונן המטומה מתחת לעין שמאל והמטומה בזרוע יד ימין אשר בגינם נזקק לטיפול רפואי.

גרסת המתלונן למול גרסת הנאשם בבית המשפט

ב.

4. המתלונן העיד בבית המשפט והנאשם העיד גם, וכל אחד מהם מסר גרסה שונה לגבי האירוע מושא כתב האישום. בפרק הנוכחי אביא את הגרסאות של המתלונן מצד אחד ושל הנאשם מצד שני ובפרק שלאחריו אסביר בהרחבה מדוע אני מעדיף את גרסת המתלונן על גרסת הנאשם.

5. המתלונן העיד בתמצית, כדלקמן (פרוט' מיום 27.5.20, עמ' 25 ש' 30 - עמ' 26 ש' 32, עמ' 27 ש' 1 - 27, עמ' 28 ש' 1 - 2, 11 - 12, 18 - 32, עמ' 29 ש' 1 - 4, 17 - 19, עמ' 30 ש' 2 - 30):

א. בחצר הבניין קיימת בריכת דגים שמבחינתו הכבידה על חשבון המים בבניין ולכן באחד הימים, על דעת עצמו, כיבה את מפסק החשמל שמאפשר את זרימת המים.

ב. במועד האירוע מושא כתב האישום, יצא מהבניין יחד עם אמו, כאשר פניו מועדות לכיוון הדואר בעוד שפניה מועדות לכיוון מיכל האשפה על מנת לזרוק את האשפה שהייתה ברשותה.

ג. הנאשם, שלמתלונן אין כל היכרות קודמות עמו, התקרב אליו ואמר לו בצורה תוקפנית "למה אתה רוצח את הדגים?". הנאשם המשיך להתקרב למתלונן בצורה מאיימת עד שהמתלונן נאלץ לקחת מספר צעדים לאחור והנאשם המשיך להתקרב עד שנצמד אליו. המתלונן בתגובה דחף את הנאשם לאחור, אשר כמעט נפל.

ד. מיד לאחר מכן, הנאשם נתן למתלונן מכת אגרוף חזקה שהפילה את המתלונן לרצפה ולאחר נפילתו, הנאשם בעט במתלונן בו עם רגליו. בהמשך, הנאשם הסתובב והתרחק מהמתלונן. המתלונן התקשר למשטרה שהגיעו למקום ולאחר מכן הלך לבית החולים לקבלת טיפול רפואי.

6. לעומת זאת, בעדותו של הנאשם בבית המשפט, הוא מסר את הדברים הבאים (פרוט' מיום 27.5.20, עמ' 42 ש' 7 - 29, עמ' 43 ש' 6 - 21, עמ' 45 ש' 20 - 33, עמ' 46 ש' 8 - 32, עמ' 47 ש' 17 - 29, עמ' 48 ש' 7 - 16, עמ' 50 ש' 3 - 18):

א. הנאשם התגורר בבניין אחר שנמצא קרוב לבניין שבו מתגורר המתלונן. לנאשם יש היכרות אישית עם חיים וגם הכיר לחיים את חברו שהתקין בבניין את מצלמות האבטחה. חיים ביקש מהנאשם לבחון עמו את מצלמות האבטחה במטרה לנסות לזהות מי האדם שמפסיק את זרימת המים בבריכת הדגים ועקב כך הדגים מתים.

ב. לאחר צפייה במצלמות האבטחה של הבניין, הנאשם זיהה שמי שהפסיק את זרימת המים היה

המתלונן. במועד האירוע מושא כתב האישום, בעת שהנאשם ישב בכניסה לקיוסק שנמצא בסמוך לבניין (להלן: **הקיוסק**), ראה את המתלונן יוצא מהבניין ולכן ניגש אליו ודיבר אליו בנימוס במטרה לברר עימו מדוע הוא "רוצח את הדגים", כלשונו.

ג. המתלונן דחף את הנאשם והאחרון כמעט ונפל. מתוך אינסטינקט של הגנה עצמית, הנאשם חבט במתלונן, חבטת אגרופ אחת, שכל הנראה הפילה את המתלונן לרצפה. בכך הסתיים האירוע והנאשם מכחיש שבעט במתלונן לאחר שנפל לרצפה. הנאשם חזר לקיוסק ובהמשך הגיעו שוטרים למקום.

ג. העדפת גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשם בבית המשפט

7. עדותו של המתלונן נמצאה מהימנה בעיני ועדיפה על עדותו של הנאשם שבעיני מגלה טפח ומכסה טפחיים והותירה רושם בלתי אמין. העדפת גרסתו של המתלונן על פני גרסתו של הנאשם, נעוצה בכך שגרסתו של המתלונן נתמכת בחמישה מקורות של חיזוק שנותנים נופך גדול של אמינות לגרסת המתלונן ואף מפחיתים משמעותית מהמשקל שיש לייחס לגרסתו של הנאשם. אעמוד כעת על כל אחד מהחיזוקים הללו בנפרד.

1.ג. החיזוק הראשון: שתיקת הנאשם בחקירה ועדות כבושה בבית המשפט

8. הנאשם נחקר במשטרה, תחת אזהרה, וזאת שעות ספורות לאחר התרחשות האירוע מושא כתב האישום ובחר שלא למסור גרסה כלשהי ולשמור על זכות השתיקה (ת/1). כמו כן, ביום 21.7.18 הוא נחקר בשנית תחת אזהרה, נתן גרסה מינימליסטית לגבי האירוע מושא כתב האישום כדלקמן (ת/2, ש' 7-16):

"ש. מה יש לך לומר על החשדות נגדך?

ת. זוהי גרסתי, אני הגעתי לכתובת איפה שמצולם הבניין, ביקשו ממני לבדוק במצלמות מי רוצח להם את הדגים באופן שיטתי ובדקתי במצלמות וזהו, אחרי זה חזרתי לקיוסק אני ואהרון בן חמו והוועד שאל אם אני לא טועה, שתיתי כוסית ערק ואם אני לא טועה, הוועד הלך לדבר עם אותו רוצח דגים, למה הוא רוצח לו את הדגים, זה מה שאני מבין, כי הוא הלך לדבר איתו, אני נשארתי לשבת שם, אני ואהרון, שתיתי את הכוסית שלי. לא יודע אחרי כמה זמן כנראה שאותו רוצח דגים הגיע יחד עם בת זוג שלו, אמא שלו - לא יודע מי היא, מי אמר למי אני לא זוכר, ניגשנו אני ואהרון לדבר איתו, למה הוא רוצח את הדגים, בשלב זה הוא התחיל להיות אליים ותקף אותי ולהתלהם.

ש. מה תקף אותך?

ת. אני לא יודע מה, הרביץ לי דחף אותי, ניסה לתקוף, תקף, אני לא זוכר מה, הגנתי על עצמי ומעבר לזה אין לי מה להוסיף. זוהי גרסתו."

(ההדגשה לא במקור)

9. מיד לאחר מכן הנאשם שמר על זכות השתיקה וסירב להשיב על שאלות שהופנו אליו. למעשה, גרסתו של הנאשם היא שהוא פעל מתוך הגנה עצמית, אך שתק ולא פירש. הוא לא הסביר כיצד הותקף וגם לא הסביר כיצד תקף ומדוע לדעתו התנהגותו עונה על ההגדרה של הגנה עצמית.

10. הגרסה של הנאשם בבית המשפט שפעל מתוך הגנה עצמית בכך שנתן למתלון אגרוף, לא עלתה בחקירתו במשטרה. כמו כן, סירב בחקירתו לתת הסבר מפורט יותר עבור החוקר שהקשה עליו ושאל אותו האם המתלון דחף אותך עם הידיים והנאשם שתק (ת/ש' 27-28). כמו כן, הנאשם נשאל האם נתן לו אגרופים נוספים והנאשם שתק ולא ענה (ת/ש' 29-30). הנאשם גם נשאל האם המתלון נפל והאם בעט בו לאחר נפילתו והנאשם שתק ולא ענה (ת/ש' 31-32). הנאשם גם נשאל האם גרם למתלון לחבלות בגוף והנאשם שתק וסירב להשיב (ת/ש' 33-34). כמו כן, גם לאחר שהוצגה בפניו תמונתו של המתלון כאשר פניו חבולות הנאשם המשיך בשתיקתו (ת/ש' 35-36). בנוסף, הנאשם נשאל הכיצד האירוע עונה על הגדרה של הגנה עצמית כאשר לאחר שהמתלון כבר נפל הוא המשיך להכות אותו והנאשם המשיך לשתוק (ת/ש' 49-50).

11. הלכה פסוקה היא כי שתיקתו של נאשם בחקירתו במשטרה, עשויה לשמש כראיה המחזקת את ראיות התביעה נגדו. בסיסה של הלכה זו נעוץ בהבנה כי בחירתו של נחקר לשתוק במהלך חקירה אינה מתיישבת עם חפותו, שכן אדם שהוא חף מפשע ירצה למסור את גרסתו על מנת להפיג את ענן החשדות הפליליים העומד מעל ראשו. לפיכך, לצד הזכות המוקנית לכל נאשם למלא את פיו מים במהלך החקירה, נקבע בפסיקה, כי ניתן להסיק משתיקתו של הנאשם כי יש לו מה להסתיר, ובהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תהווה שתיקתו של נאשם, משום ראיה המחזקת את הראיות הפוזיטיביות הקיימות נגדו ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנסיבתיות הפועלות לחובתו (ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.7.14) פסקאות 29 ו-30 לפסק דינו של כבוד השופט שהם; ע"פ 4872/13 נחמני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.10.14) פסקה 24 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל).

12. וכך הוא המקרה שבפנינו. בחירתו של הנאשם לשתוק בחקירתו הראשונה ואף בחקירתו השנייה, מהווה חיזוק לגרסתו של המתלון ובדרך זו נותנת לגרסתו של המתלון נופך גדול של אמינות. בנוסף, החלטתו של הנאשם לכבש את עדותו בדבר מתן אגרוף אחד בלבד למתלון מתוך הגנה עצמית ומבלי לבעוט בו לאחר שנפל לרצפה, וזאת עד השלב שבו העיד במשפט, מהווה בסיס איתן להפחית ממשקל עדותו בבית המשפט ולראות בה גרסה בלתי אמינה.

2.ג. החיזוק השני: הודאה חלקית של הנאשם בתקיפה ודחיית הטענה להגנה עצמית

13. גרסתו של הנאשם בבית המשפט היא שנתן אגרוף אחד בלבד למתלונן ועקב כך האחרון נפל וכל זאת כחלק מהגנה עצמית בשל כך שנדחף על ידי המתלונן. דא עקא, גרסה זו לוקה בשני כשלים. ראשית, מדובר בהודאה חלקית בהכאתו של המתלונן וזאת מעצם מתן האגרוף ודי בכך על מנת שתתקיים עבירת התקיפה. שנית, הגרסה של הנאשם, גם כאשר היא ניצבת לבדה ובהתעלם מגרסתו של המתלונן, איננה מקיימת את התנאים של הסייג של הגנה עצמית.

14. בפסיקה נקבע כי לטענה של הגנה עצמית ישנם שישה תנאים. הראשון, הוא תנאי התקיפה שלא כדין. השני הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות, הוא קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו. על הסכנה להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא. התנאי השלישי הוא תנאי המידיות. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה. התנאי הרביעי הינו שהאדם לא נכנס למצב של התנהגות פסולה. התנאי החמישי הוא תנאי הנחיצות שכולל בתוכו את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות) והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר). התנאי השישי הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהתקיפה (ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] ניתן ביום 25.10.06, פסקה 13 לפסק דינה של כבוד השופטת ארבל; ע"פ 6415/11 פולוחין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] ניתן ביום 24.12.12 פסקה 29 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם (להלן : פולוחין)). אשר לנטל ההוכחה, משילובם של הסעיפים 34 ו-34כב(ב) לחוק העונשין עולה כי הנאשם נושא בנטל הוכחת קיומם של התנאים המקיימים את סייג ההגנה העצמית, אך זאת עד כדי הותרת ספק סביר בדבר קיומו של הסייג (פולוחין, פסקה 30).

15. אעמוד כעת על כל אחד מששת התנאים לסייג ההגנה העצמית. יוזכר שנדרש שיתקיימו כל ששת התנאים, קרי מדובר בתנאים מצטברים ודי בכך שאחד מהם לא מתקיים כדי שהטענה של הגנה עצמית תקרוס. בפועל, הנאשם לא עומד באף אחד מהתנאים הללו. ואבהיר:

א. התנאי הראשון, תקיפה שלא כדין: המתלונן הסביר שאין הכרות קודמת כלשהי ביניהם. הנאשם לא הכחיש זאת. הנאשם מאשר שהוא זה שניגש למתלונן ושאל אותו "למה הוא רוצח את הדגים" והתקרב אליו. בסיטואציה שבה אין הכרות קודמת כלשהי ביניהם, כאשר הנאשם מתקרב למתלונן ונצמד אליו ואף משתמש בביטוי "רוצח את הדגים", מדובר בסיטואציה מאיימת עבור המתלונן והדיפתו של הנאשם לאחור, היא זו שמקיימת את התנאים של הגנה עצמית. רוצה לומר, הדחיפה של המתלונן לנאשם נעשתה "כדין". ולכן ברור שהתנאי הראשון של "תקיפה של כדין" כלל לא מתקיים.

ב. התנאי השני, תנאי הסכנה: כאמור, הנאשם הוא זה שניגש למתלון ולא להיפך. כמו כן, הנאשם לא טוען שלאחר שהמתלון הדף אותו לאחור, שהמתלון ניסה לתקוף אותו בשנית. יוצא מכך, שלא נשקפה כל סכנה לנאשם גם לאחר שנהדף לאחור על ידי המתלון. על כן, תנאי הסכנה גם הוא לא מתקיים.

ג. התנאי השלישי, תנאי המידיות: מכת האגרוף שנתן הנאשם למתלון לא הייתה דרושה באופן מידי על מנת להדוף תקיפה כלשהי מטעם המתלון שבאה לאחר ההדיפה. לכן, גם תנאי המידיות לא מתקיים.

ד. התנאי הרביעי, שהנאשם לא נכנס למצב של התנהגות פסולה: כאמור, המתלון לא ניגש לנאשם, אלא להיפך. כמו כן, הנאשם הוא זה שנצמד אליו. ללמדך, שהנאשם נכנס למצב של התנהגות פסולה ולכן גם התנאי הרביעי לא מתקיים.

ה. התנאי החמישי, תנאי הנחיצות: באשר לנחיצות האיכותית, קרי לנאשם לא עמדה אלטרנטיבה אחרת מאשר לחבוט במתלון במכת אגרוף, ברור שהדבר לא מתקיים. היה באפשרותו של הנאשם להתרחק מהמתלון לאחר שהאחרון הדף אותו ממנו. בנוסף, באשר לנחיצות הכמותית, קרי שהנאשם לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר, גם תנאי זה לא מתקיים. הדבר נלמד בבירור מחומרת החבלה שנגרמה בעינו של המתלון כפי שעולה מהתמונות שלו בתחנת המשטרה (ת/4) בהן רואים סימן אדום עם גוונים של כחול מסביב לעין. לכן, גם התנאי החמישי לא מתקיים.

ו. התנאי השישי, תנאי הפרופורציה: על פי תנאי הפרופורציה, נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מהדחיפה. לאחר שהנאשם נהדף על ידי המתלון, למעשה, הנאשם לא נפל ולא נחבל ולא נגרמה לו חבלה כלשהי. לעומת זאת, המתלון נזקק לטיפול רפואי בבית חולים וניכר שנחבל קשות וזאת לאור סימני החבלה שהיו על פניו, על רגלו ועל ידו כפי שהדברים עולים גם מתוך התמונות (ת/4) וגם מתוך הדו"ח הרפואי של בית החולים (ת/5).

16. כאמור, ההודאה החלקית של הנאשם שנתן מכת אגרוף למתלון וזאת כמעשה אינסטינקטיבי לפעולת ההדיפה של המתלון, מהווה חיזוק לעדותו של המתלון ודי בה כשלעצמה על מנת לקיים את עבירת התקיפה, וזאת לא כל שכן לאחר דחיית טענת ההגנה העצמית של הנאשם. חיזוק זה מקבל משנה תוקף לאור דחיית הטענה של הגנה עצמית שהעלה הנאשם.

3.ג. החיזוק השלישי: מעדותה של אמו של המתלון

17. מצד אחד, המתלון העיד שלאחר שנפל לרצפה בעקבות האגרוף החזק שקיבל מהנאשם, האחרון

בעט בו מספר פעמים בכל חלקי גופו. מצד שני, הנאשם טוען שלאחר שחבט במתלון במכת אגרוף והאחרון נפל, כלל לא בעט בו.

18. עדותו של המתלון שהנאשם בעט בו לאחר שנפל לרצפה, מקבלת חיזוק מעדותה של אמו של המתלון, הגב' יקטרינה ריאבצ'ין, שהעידה בתמצית כדלקמן (פרוטוקול מיום 27.5.2020, עמוד 37 ש' 9-20, עמוד 38 ש' 1-13, עמוד 39 ש' 10-31, עמוד 41 ש' 1-2): היא יצאה מהבניין יחד עם המתלון ודרכיהם התפצלו, כך שהוא הלך לכיוון סניף הדואר והיא הלכה לכיוון מיכל האשפה על מנת לזרוק את הבקבוקים שהיו לה; היא ראתה את הנאשם מתקרב למתלון ואף אוחז בו בחולצתו; היא לא ראתה את המתלון דוחף את הנאשם; אך בהמשך ראתה את המתלון על הרצפה כאשר הנאשם בועט בו.

19. העידו במשפט שני עדים נוספים, חיים ועד בשם אהרון בן חמו (להלן: **אהרון**). חיים העיד שכלל לא ראה את אירוע התקיפה מאחר ונכנס לדירתו ולכן ברור שעדותו של חיים לא יכולה לשלול או להפריך במאומה את עדותם של המתלון ואמו ובטוח שגם אין בה דבר שיכול לתמוך בגרסתו של הנאשם (פרוטוקול מיום 27.5.2020, עמוד 19 ש' 27 עד עמוד 20 ש' 9).

כמו כן, אהרון בן חמו העיד שראה את הנאשם ניגש למתלון ושהאחרון דחף אותו לאחור ומיד לאחר הדחיפה הוא התרחק מהמקום ולא ראה מה קרה בהמשך, קרי לא ראה את האגרוף שנתן הנאשם למתלון וגם לא ראה מה קרה למתלון בהמשך (פרוטוקול מיום 27.5.2020, עמוד 21 ש' 19 עד עמוד 22 ש' 25, עמוד 23 ש' 1-3, עמוד 24 ש' 11-26). ללמדך, שעדותו של אהרון גם היא אין בה דבר שיכול לשלול או להפריך את עדותם של המתלון ואמו שהנאשם בעט במתלון לאחר נפילתו לרצפה וגם אין בה דבר שיש בו כדי לתמוך בגרסתו של הנאשם שלא בעט במתלון.

ג.4. החיזוק הרביעי: אמרת קורבן אלימות

20. המתלון העיד שמיד לאחר שהוכה על ידי הנאשם, המתלון התקשר למשטרה שהגיעו לאחר פרק זמן קצר. בדו"ח הפעולה של השוטר אבי רמי חדד (ת/7) נאמר כדלקמן:

"מתקבל אירוע בגין תקיפה. הגעתי למקום, חברתי למודיע אשר עמד בחניה כשהוא מחזיק קרח בידו וישנם סימני דם בידיו ועל החולצה ובפניו נראתה מכה בעין. שאלתי אותו מה קרה, לדבריו, אדם אשר יושב בסמוך לחנות הפיצה תקף אותו."

21. הדברים שרשם השוטר בדו"ח הפעולה כתייעוד לדברים שאמר לו המתלון, הם בגדר אמרת קורבן אלימות שמהווה ראיה עצמאית העומדת בפני עצמה ומהווה חיזוק לעדותו של המתלון שהותקף שלא כדין על ידי הנאשם. הלכה פסוקה היא "שאמרת קורבן אלימות" יכול שתיתן גם בפני איש מרות, כגון

שוטר שמגיע לזירת אירוע האלימות (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.8.13) פסקאות 9-12 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

5.ג. החיזוק החמישי: המידיות בהגשת התלונה

22. מקור נוסף של חיזוק לעדותו של המתלונן, הוא המידיות בהגשת התלונה למשטרה. מיד לאחר שהמתלונן הותקף על ידי הנאשם, המתלונן התקשר ל-"מוקד 100" של המשטרה ודיווח על כך שהותקף והזמין משטרה למקום (ראו תמליל שיחה של המתלונן עם "מוקד 100", ת/3). הלכה פסוקה היא שהמידיות בהגשת תלונה למשטרה עשויה לשמש חיזוק לעדותו של קורבן העבירה וכבסיס לקביעת מהימנות עדותו (ע"פ 7063/14 רבאיעה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

ד. סוף דבר

23. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט' תמוז תש"פ, 01 יולי 2020, במעמד ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם.